

גית טובארו צהובה התקרבה אליו. שני יושביה היו לוטים במסכות פורים, אך הטווי שנישא אחד מהם היה אמיתי. ירינו תינו פילח את ליבו של ועדש, והרגו גם את סוסו. למרות גילו הצעיר, נחשב ועדש כעילוי בעולם הפשע הנתנייתי. נראה היה כי הוא החליט להיכנס לעולם הסמים, ושיארגן לו כנופיה משלו. מותרו נגרם על רקע זה.

זו היתה גירסתה של המישטרה. כמה אנשים נעצרו בעיקבות הרצח. דודו דהרי, שמעון גניש וגבריאל ארביב, אף הועמדו לדין על רצח זה. כבר היה ידוע של השלושה, וגם הוא נחשד כקשור ברצח. דודו דהרי ברת ממעצרו, והמישטש נגדו הופסק. המישטש נגד שני האחרים הסתיים בזיכויים, מחמת הספק. בתג הספת, חודש לפני שובו של חבר מפא"ר. דודו דהרי הסגיר את עצמו למישטרה מייד לאחר שהתפרסמו נימוקי פסק-הדין המזכה.

הטבעת

של מנדי

ב אתנו יום שבו אירע הרצח, נתח בנתניה מועדון-לילה חדש ומפואר, בשם המועדון. בפתיחה ההגיגית היו כאלף איש, ביניהם גם כבר ומישפחתו.

מנדי וריס-דייוויס-שאוּלי, שהיתה מאורר חותה-כבוד של המועדון, נשדדה באותו לילה. כאשר חזרה לביתה, חיכו לה שני בחורים, האחד תפס בצווארה, והשני שלף בשיניו יהלום ענקי מתוך טבעתה. הרי שניים נעלמו ולא נמצאו. המישטרה חשדה בכבר גם בביצוע שוד זה.

בין יתר הפרשיות שיוחסו לו היתה שריפת מלון פארק בנתניה, במאי 1976, שבה קיפחו את חייהם חמישה אנשים. אך הסתבר כי כבר לא היה כלל בארץ כאשר קרה המקרה. אחד מהאנשים ש הורשעו היה אחי ידידו ושכנו, ג'קי סופר, אך נגד כבר לא נערכה מעולם חקירה. יש לשער כי גם המישטרה הישראלית וגם המישטרה הצרפתית לא שוכנעו כליל כי כבר לא היה קשור בדרך כלשהי בהרואין שנמצא בדירת חון. האם חזר ארצה והתחיל בקשירת קשרים בינלאר מיים חדשים, או שמא ניסה לחזור ולת פוט את מקומו הקודם בחברה העבריינית בנתניה? עדיין מוקדם לומר זאת. על כל פנים, אחד החשודים, אשר נעצרו בעיקבות הרצח הוא ג'קי סופר, החבר הטוב, ומי שהשאל את הגיפ האחים. ג'קי עצמו נערך רק לפני חודש. באשמת החזקת 200 גרם הרואין. כתבי-אישום על כך תלוי ועומד נגדו, אך מאחר שזו עבירה תו הראשונה, שוחרר עד לתום ההליכים. האם נרצחו האחים עמר כנקמה על-ידי מישוה מחבריהם של האחים חון, והרש דים כי כבר היה קרוב לרוצחים?

האם נשלח מישוה מצרפת כדי להשלים את "העבודה", שלא גמר בצרפת? האם זוהי הסיבה שבבר לחזור לישראל, למרות שידע כי המישטרה כאן מחכה לו? הוא אף טרח והוציא תעודת מעבר מיוחדת ליום אחד, כדי לשוב אר צה. מאחר שתוקף דרכו פג, והוא הופקד בשגרירות בפאריס.

או שמא זוהי עבודה ישראלית נתנייית טהורה, ללא קשר לפשע הבינלאומי? האם אחת מכנופיות-הסמים, אשר התבססו בי טח בעת היעדרו של כבר בשנה האחר רונה, סירבה להשלים עם שובו ונסיונו להשתלט על עולם-הסמים הנתנייתי? דובר מחוזיה-מרכז הנמרץ, אלי זילבר, טוען כי בינתיים הוטל איפול על החקירה.

איזה פרחים

הלכו!

ה שברור הוא כי המישטרה תתי חיל עכשו לפשפש בקה-הצרות: של הפשע הנתנייתי. כבר היה מי השישועה את נתניה לשיקאנו של שנות העשרים, ואת רצח האחים עמר ליום ולגטני ה" קדוש". אולי אין זו השוואה מדויקת, אך היא מתאימה לעולם-הפשע המתוחכם והואלים של נתניה. מישפחת עמר נחקקה, כנראה, מעולם הפשע הנתנייתי. מילבד האחות הצעירה נותר רק קוק, שאשתו התעלפה גם היא בהלווייה. כאשר השיבו את רוחה במים, מילמלה: "איזה פרחים הלכו, איזה פרחים!" את הטלית שאינה-כולה-תכלת החליף כבר בתכריכים לבנים.

במדינה

דרכי חיים

בריחה מהסוציאליה

בנגוד לשכר הישר ורצון ההורים התעקשו פקודי משרד הפעך להכניס את הילדות למוסד וגרמו לטרגדיה נוראה

מרי הקטנה אחזה בשתי ידיה במעקה המירפסת, כקומה השנייה, וקפצה מעליו אל החצר. גופה הקטן חלף במרחק סנטי-מטרים אחדים מחומת אבנים, וצנח אל תוך שביל עפר, העובר מתחת למירפסת. היא שכבה מעולפת על ביטנה, כשרג-ליה וידיה פשוקות. שכנים שהבחינו בה, מיהרו להזעיק אמבולנס. המישטרה, ש הוועקה גם היא, ביקשה שלא לפנותה עד שתגיע. כתוצאה מכך נאלצו אנשי מוג-דויד-אדום להשתתות במקום. משהגיעו השוטרים, ציוו לפנותה מייד לבית-החיר לים. בבית-החולים רחב-ם קבעו הרופאים כי

התוכנית להעביר את הילדות למוסד. כי יום החמישי, בשבע שעבר, הופיעה שוב העובדת הסוציאלית בבית מישפחת ויינט-ראוב. הפעם היא היתה נחושה בדעתה, להוציא את הילדות מן הבית, אפילו בכוח. העובדת הסוציאלית, רבקה קלטר, ביק-שה לשוחח אישית עם הילדות ולשכנען לעזוב את הבית. ביאנקה ויינטראוב ניס-תה לדבר על ליבה להניח לילדות, אך זו עמדה בשלה. בלית ברירה, קראה האם לשתי הילדות.

סיפרה מרי: "העובדת הסוציאלית אמר רה לגו שהיא באה לקחת אותנו למוסד. אני אמרתי לה שאנחנו לא רוצות לעזוב. היא אמרה שאנחנו צריכות. שאלתי אותה: למה אנחנו צריכות? אז היא צעקה עלי ואמרה שזה לא הבית שלנו, ובגלל זה אנחנו צריכות לעזוב.

"אמרתי לה שהיא מכשפה. היא ענתה לי שלא יעזרו לי כל השטויות, ואם אנח-נו לא נבוא, אז היא תביא מישטרה, שתיקה אותנו בכוח. אמרתי לה שאני צריכה להתלבש בשביל לבוא איתה. יצאתי למירפסת וקפצתי למטה. קפצתי

מרי בבית-החולים

לא רציתי

כי היא אמרה שהמישטרה תבוא לקחת אותי בכוח. לא רציתי שיישאר להם מה לקחת. רציתי למות."

מאז אושפזה בבית-החולים, ממעט מרי לאכול. ביאנקה מבלה שעות רבות כל יום ליד מיטתה, ומעודדת אותה כי הסכי-נה הלפה, ומעתה תישאר עימה לתמיד. העובדת הסוציאלית, רבקה קלטר, אשר היא זו שבגללה ניסתה מרי להתאבד, נמנעה עד עתה מלהראות את פרצופה ליד מיטתה בבית-החולים. ביאנקה, שעם תחילת שנת הלימודים, עסוקה בסידור בנותיה בבתי-הספר השונים, מבלה כל רגע פנוי ליד מיטתה של מרי.

התדרדרה לזנות כמוסד. מישפחת ויינטראוב הגיעה לפני 16 שנה עם בנר-לית ברוב אדם כהותן 11 בי-נוה-שאנן, תחילה הסתייגו השכנים מן המעון בזעיר אנפין, שמנהלת ביאנקה בביתה. אולם עד מהרה נדבקו גם הם ב-שיגעונה. כיום הפכו 11 הבנות לחלק בלתי-נפרד מהשכונה. השכנות, מצידן, משתללות לעזור לביאנקה ובנותיה, עד כמה שאפשר. האחת תורמת את בגדיהם הישנים של לדיה, השנייה מוסרת לבנות עיתוני-בידור אחרי קריאתם, וכן הלאה.

לפני שנים אחדות רכשה מישפחת ויינט-ראוב גם את הדירה הסמוכה בקומתם. כיום הם מתגוררים בשישה חדרים מרווי-חים, המאפשרים ל-11 הבנות לגדול ולהת-פתח בתנאים מתאימים. כאשר אחת מ-בנות הטיפוחין נבית, לפני שנתיים, לא יעדה השימחה בבית המישפחה גבול.

ביאנקה אינה מבינה עד היום, מה הניע את משרד הרווחה לדרוש את מרי ורינה בחזרה, כדי להעבירן למוסד. "אנחנו קשו-רים לילדים שלנו מאד, והם קשורים אליי-נו", סיפרה, "כבר מומן אמרנו שאנחנו מוכנים לטפל בבנות גם בלי לקבל את התקציב עבורן. אני לא מבינה למה הם התעקשו כל הזמן להעביר את שתי הילדות!"

קופצת מרי והאמה-האומנת - שיישאר להם מה לקחת!

למישרד-הרווחה נימוק משלו להעברת הילדות: "טובת הילדות מחייבת הוצאתן, עתה, מהמישפחה האומנת. והעברתן למו-סד, שכן המשך החוקתן במחיצת הילדות המוגבלות, עלול להשפיע על המשך התי-פתחותן", טוענים במשרד.

בעבר כבר הוצאו שתי ילדות אחרות מבית מישפחת ויינטראוב, ונלקחו, לפי הוראת העובדים הסוציאליים, למוסד. הן אחת התדרדרה לזנות והשנייה מתחננת עד היום, כי יחזירו אותה למישפחה האר-מנת. אך במשרד הרווחה ממשיכים להתי-עקש.

"רמה שיקחו אותנו?" למדיניות משרד הרווחה קיים הסבר הגיוני אחד: מרי ורינה הן ילדות פיקחיות וחמודות מאין כמוהן. מישפחות רבות היו מוכנות לקבלן לטיפול. ביאנקה ויינטראוב, לער-מת זאת, אינה בוררת את הבנות. היא מקבלת אותן גם במצב פיגור קשה, ורואה אתגר בשיקומן. סביר להניח כי משרד הרווחה רצה להחליף את שתי האחיות בשתי ילדות אחרות, במצב קשה יותר, שלא בנקל ניתן למצוא להן מישפחה אומנת.

ההוכחה לכך היא שיחת טלפון, שקיב-לה ביאנקה מייד אחרי ניסיון ההתאבד-דות של מרי. במשרד הרווחה עדיין לא ידעו על האסון, והניחו שהעובדת הסוצ-יאלית הצליחה, הפעם, להוציא את הילדות. הם הודיעו לביאנקה, כי הם שול-חים לה שתי ילדות אחרות תחתיהן.

כיום, אחרי שניצלה בנס, ואחרי שהוב-טח לה כי תישאר אצל, "אמא" ביאנקה ו, "אבא" אברהם, היא מתכננת מחדש את עתידה. "אני רוצה לצאת מהר מבית-החור-לים וללכת לבית-הספר. אני עולה לכיתה ז', ובשנה הבאה אלך לחטיבת הביניים. אחרי זה אני רוצה להמשיך ללמוד ולהי-שאר תמיד אצל ההורים שלי עם אחותי רינה, והאחיות האחרות שלנו. טוב לנו שם."

מישפט

מה זה פסק-דין?

"זהו ערעור-נפג!"
"מוען פרקליטו של"
"בצנאז מירוחי." "זה דרוש,"
"משיב פרקליט, "הארץ"

האם החלטת השופטת במישפטו של בצלאל מירוחי נגד הארץ היתה פסק-דין או החלטת-ביניים בלבד? התשובה לשאלה זו תקבע את גורלו של העיר-עור, שהגיש עורר-הדין של הארץ, שלמה ליבלר, לבית-המישפט העליון.

לפי החוק יש זכות ערעור על כל (המשך בעמוד 55)